

เรื่องเล่าประทับใจ “การบริการด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์”

“เวลาแห่งการรอคอย”

“ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย” เวลา 18.00 น. ของทุกวันเราคนไทยจะได้ยินเสียงเพลงชาติไทย และมักเป็นเวลาหลังเลิกงานของใครหลายคน แต่ดิฉันยังคงปฏิบัติงานในเวรตรวจการ โรงพยาบาล ระหว่างการเดินทางตรวจตามพื้นที่ต่างๆภายในโรงพยาบาล การเดินทางตรวจเยี่ยมและประเมินตามจุดต่างๆเป็นหน้าที่ในการปฏิบัติงานของเวรตรวจการ ในขณะนั้นเองมีสายตาคู่หนึ่งจ้องมองมาที่ดิฉันขณะที่เดินผ่าน และมองจนสุดสายตาโดยไม่ได้พูดอะไร ตัวดิฉันเองสงสัย จึงหันหลังและถอยหลังกลับไป ในแววตาของคุณยายท่านหนึ่ง เหมือนมีเรื่องเศร้า และอยากสื่อสารอะไรบางอย่างให้รับรู้ ดิฉันจึงตัดสินใจเดินกลับมาหาคุณยาย

พอหันหลังกลับมาคุณยายได้ทักมาที่ดิฉันคำแรกว่า บทสนทนา

คุณยาย : “คุณหมอขึ้นเวรบ่อยคะ” (ยายกล่าวเป็นภาษาอีสาน)

ดิฉัน : “ใช่คะคุณยาย คุณยายมานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี้คะ” (ภาษาอีสาน)

คุณยาย : “ไอ้ยาย ยายสิเว้าให้ฟัง ยายเพิ่งออกจากห้องฟอกไต” (ภาษาอีสาน)

ดิฉัน : “ มันค่าแล้วทำไมไม่กลับบ้าน คือฟอกเสร็จค่าแก่” นั่งรอคนมารับบ๊อคะ (ภาษาอีสาน)

คุณยาย : “ตอนแรกยายว่าจะกลับ แต่ยายยืมโทรศัพท์ คุณหมอห้องฟอกไต โทรหาตาไม่รับสาย ยายกำลังคิดอยู่ว่าจะหาที่นอน หมอนี่ละ” (ภาษาอีสาน)

ดิฉัน : “ยายจะนอนตรงไหน แลวนี่ไม่มีที่นอนนะคะ”

คุณยาย : คุณยายจึงพูดว่า “คุณหมอ ยายขออะไรอย่างนึงได้ปะ ยายขอยืมโทรศัพท์ โทรหาตาหน่อย ยาย

จะบอกตาว่าไม่ต้องมารอยายที่ถนนหน้าบ้าน เพราะมันค่าแล้ว”

ดิฉัน : “ได้เลยคะยาย บอกเบอร์โทรมาเลยคะ เดี่ยวหนูกดเบอร์ให้”

คุณยาย : เอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋าเป้ใบใหญ่ที่มีทั้งเสื้อผ้า ผ้าห่ม ผ้าเช็ดหน้า และหยิบกระดาษขึ้นมา 1 แผ่น โดยในกระดาษแผ่นนั้นมี ตัวเลข 10 หลัก อยู่ 2 แถว แถวที่ 1 คือเบอร์โทรคุณตา (สามียายเอง) แถวที่ 2 เบอร์โทรวินมอร์เตอร์ไซด์ หน้าโรงพยาบาล

คุณยาย : “เ้าคุณหมอกดเบอร์แรกเลย แต่ยายยืมโทรศัพท์คุณหมอห้องไตโทรหลายรอบแล้วตาไม่รับสายยายเลย ยายเลยบอกคุณหมอว่าหยุดโทรแต่ยายอยากลองโทรอีก ”

ดิฉัน : มองหน้าคุณยายด้วยความรู้สึกสงสาร พร้อมกดเบอร์โทรในกระดาษ !! ตู๊ด ตู๊ด ตู๊ด ตู๊ด !! ครั้งแล้ว

ครั้งเล่า ปลายสายก็ไม่มีเสียงตอบรับเลย ดิฉันมองหน้าคุณยายเหมือนหมดหวังที่จะสื่อสารกับคุณตาสีหน้ายายดูกังวล

คุณยาย : “พอก็ได้จ้า คุณหมอ ตาน่าจะไม่รับสายหรอกเพราะ ตาน่าจะมานั่งรอที่ถนนหน้าบ้านแล้วลืมนเอาโทรศัพท์มาด้วย”

ดิฉัน : “ยายทำไมมาถึงมานั่งรอยายละคะ มันก็ค้ำแล้วนะ ตาน่าจะเข้าบ้านได้แล้ว”

คุณยาย : ยายมองหน้า แล้วเล่าให้ฟังพร้อมน้ำตาคลอ “ยายจะบอกตาทุกครั้งที่ยายมาพอกโต ให้ตามารอยายที่ถนนหน้าบ้าน เวลาสี่โมงเย็นของทุกวัน เพราะถ้าหลังพอกโตอาการปกติ ยายจะได้กลับบ้านไปหาตา และจะเจอกันสี่โมงเย็นทุกครั้ง แต่วันนี้คือพอกโตยายเลื่อน จึงทำให้พอกเสร็จช้า ยายจึงมานั่งรอข้างล่าง เพื่อจะโทรหาตา และจะบอกตาว่ายายไม่ได้กลับเพราะมันค้ำแล้ว แต่ยายเป็นห่วงตาเพราะตา ตาบอด 1 ข้าง และถ้าตาไม่เจอยายกลับตอนสี่โมงเย็นตาจะนั่งรอจนมืด ตาถึงจะเข้าบ้าน แต่วันนี้ติดต่อกันไม่ได้ ยายไม่มีลูก ไม่มีหลาน อยู่กับตาแค่ 2 คน”

ดิฉัน : พอได้ฟังเรื่องของคุณยายมันรู้สึกได้ถึงความรู้สึกที่ตากับยายมีให้กันมาก และเข้าใจความรู้สึก ของเวลาแห่งการรอคอยใครสักคน มันอาจจะเป็ความทุกข์ของคนทีรอ (พอดคิดตามน้ำตา มันก็คลอ ทั้งสงสารทั้งเห็นใจ)

ดิฉัน : “ยายบ้านยายอยู่ไกลมี่ย ต้องใช้เงินเท่าไรในการเดินทางกลับ หนูจะช่วยค่ารถ”

คุณยาย : “ไม่เป็นไรหรอกคุณหมอ ยายจะหาที่นอนแถวนี้แล้วตอนเช้ายายจะนั่งรถสายทางกลับบ้านเอง บ้านยายไม่ไกล”

ดิฉัน : ล้วงกระเป๋า หยิบเงินขึ้นมา 100 บาท แล้วยื่นใส่มือให้คุณยาย แล้วบอกว่า “ยายเอาเงินนี้ไปขึ้น Taxi กลับบ้านนะ พอมี่ย” (ตามจริงอยากให้มากกว่านั้นแต่มีเงินสดติดกระเป๋า 100 บาท)

คุณยาย : ยกมือไหว้ และกล่าวขอบคุณหลายรอบมาก พร้อมน้ำตาไหล แล้วบอกว่า “ยายจะเอาเงินไปจ่ายค่ารถ ทีเหลืยายจะซื้อกับข้าวกลับด้วยน้อ คุณหมอ” แล้วจับมือเรายกใส่หัวพร้อมอวยพร เยอะแยะมากมายจนจำไม่ได้เลย เพราะยายอวยพรเยอะมาก

หลังจากที่นั่งคุยกันอยู่นาน เกิน 30 นาที ดิฉันตัดสินใจโทรหาคุณตาอีกครั้งตามเบอร์ที่ยายให้มา ปรากฏว่า คุณตารับสาย จึงให้คุณยายคุยกับคุณตา

คุณยาย : “ตาเฒ่าเอ๊ย ข่อยพอกเล็ดช้า เลยกลับบ้านช้าเด้อ อันนี้เบอร์แม่หมอใจดี เพื่อนให้ยืมโทรศัพท์

โทรหา ย่านตาเป็นห่วง เพื่อนให้เงินข่อยเมื่อบ้านพร้อม เดี่ยวข่อยกลับบ้านสิซื้อข้าวกลับนำเด้อ”(ภาษาอีสาน)

ปลายสายตอบกลับมาว่า “ยายข่อยมานั่งถ้าเจ้าตั้งแต่สี่โมงแลง โทรศัพทวางยู่บ้าน ข่อยว่าแม่เจ้าอาการบ่ดีได๋นอนโรงบาล ข่อยกะคิดนำอยู่ ฟ้าวมาเดื่อข่อยถ้ากินข้าวนำเดื่อ เฒ่า”

ได้แต่นั่งฟังตยายได้คุษกัน ความรู้สึทตอนนั้น มันพูดออกมาไม่ได้เลยคะ ทั้งดีใจกับ คุษยายที่ได้คุษและสื่อสารกับคุษตาที่เป็นห้วงยายมาก และดีใจที่เป็นส่วนหนึ่งในการดูแล คุษยายได้กลับไปหาคนที่รักและ ใช้ชีวิตต่อไปอย่างมีความสุข จากวันนั้นเป็นต้นมา ติดันได้เจอคุษยายอีกประมาณ 2 ครั้ง ยายยังจำเราได้ และจะเดินมา จับมือตลอดและจะพูดคำว่ “ขอบคุษ ทุกครั้งทีเจอกัน ถ้าวันนั้นแม่หมอไม่เดินกลับมาหา มาคุษด้วย ยายคงไม่ได้กลับบ้านไปเจอคนที่รอคอยยาย” ขอบคุษคุษยายเช่นกันคะ ใจความสำคัญไม่ใช่การที่ได้ช่วยเหลือเรื่องเงินคุษยาย แต่เรื่องของคุษยายสอนให้เรารู้จักคำ ว่การให้โดยไม่ต้องร้องขอ และเข้าใจความรู้สึกของการรอคอยที่แท้จริง สุดทำยนี้ขออวยพร ให้คุษตา คุษยายใช้ชีวิตบั้นปลายสุดทำยอย่างมีความสุข และให้หายป่วย ไวไว นะคะ